

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **A. K.**, zast. Mgr. Stanislavou Sládekovou, pracovnící Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 939/4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2017, č. j. OAM-479/ZA-ZA11-ZA17-2017, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019, č. j. 32 Az 16/2017 - 111,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019, č. j. 32 Az 16/2017 - 111,
se z r u š u j e a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím rozhodl, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil. Poukázal na to, že žalovaný posoudil nesprávně žalobcovu čtvrtou žádost o mezinárodní ochranu podle ustanovení zákona o azylu řešícího rozhodnutí o opakované žádosti, tedy o druhé žádosti, nikoliv podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, řešící rozhodnutí o dalších opakovaných (tedy třetí a dalších) žádostech. Vytýkané pochybení žalovaného však bylo čistě formální povahy, neboť z materiálního hlediska byla další opakovaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu vypořádána sice jako žádost opakovaná, nicméně pro odůvodnění obou těchto rozhodnutí jsou stanovena shodná pravidla a jsou

v nich posuzovány tytéž otázky. Krajský soud proto neshledal, že by bylo nutné rozhodnutí žalovaného rušit z tohoto důvodu.

[3] Krajský soud však vzal v úvahu, že mu žalobce před rozhodnutím soudu dodal nové důkazy, které bez vlastního zavinění předložil až po právní moci napadeného rozhodnutí. Jedná se o příkaz k jeho zatčení vydaný 5. Trestním soudem závažných trestných činů v Istanbulu dne 11. 10. 2012, v němž byl žalobce obviněn z trestných činů napomáhání ilegální teroristické organizaci, účasti na demonstraci za demokracii na náměstí Taksim, propagace teroristické organizace a vyvěšování plakátů a kladení odporu bezpečnostním silám. Dále žalobce předložil doprovodný dopis k příkazu k zatčení a dopis adresovaný Krajskému ředitelství bezpečnosti v Istanbulu. Krajský soud shledal, že předložené důkazy mohou být relevantní pro možné udělení mezinárodní ochrany, neboť mohou přisvědčovat žalobcovým obavám z návratu do vlasti s ohledem na jeho politickou aktivitu a účast na demonstracích, což zmiňoval již ve svých předchozích žádostech o mezinárodní ochranu.

[4] Zároveň zhodnotil, že je namístě prolomit pravidlo, podle kterého soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a to s ohledem na evropské právo a zásadu *non-refoulement*, kterou jako důvod k prolomení uvedené zásady vykládá i NSS. Krajský soud proto musel rozhodnutí žalovaného zrušit, protože ač žalovaný v ničem nepochybil, důkazy, které žalobce v řízení před soudem doložil na podporu svých tvrzení a vyslovených obav z návratu do vlasti, je třeba náležitě posoudit.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel poukázal na to, že žalobce již v řízení o své první žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 17. 9. 2012 uvedl, že se obává zatčení pro své členství a aktivity ve straně BDP a pro sympatie k PKK. V rozhodnutí ze dne 17. 12. 2013, č. j. OAM-266/ZA-ZA06-P05-2012, však výslovně upozornil, že žalobce nepředložil žádný důkaz svědčící o důvodnosti jeho obav ze zatčení.

[7] Dále nesouhlasí se závěry krajského soudu, protože ho zavazují zohlednit materiály předložené k důkazu až v řízení před soudem, aniž by z rozsudku bylo zřejmé, na základě čeho soud dospěl k závěru, že předkládané materiály nemohl žalobce bez svého zavinění doložit dřív, tedy v průběhu řízení před vydáním správního rozhodnutí. Již dle dat uvedených v žalobcem předložených písemnostech je možné dovodit, že tak žalobce učinit nepochybně mohl, vztahují-li se dle překladů k jeho činnosti v Turecku v roce 2012 a dva z nich jsou k tomuto roku datovány. Byl-li tedy žalobce informován svými rodinnými příslušníky o vývoji situace a souvisí-li zájem tureckých orgánů o jeho osobu s aktivitami z doby před opuštěním Turecka, nepochybně mohl stěžovatele o těchto skutečnostech minimálně informovat.

pokračování

[8] Stěžovatel dále akceptuje názor krajského soudu, podle kterého měl na již čtvrtou žádost žalobce aplikovat jinou právní úpravu. Přesto odkazuje na judikaturu, podle které je třeba všechny relevantní skutečnosti uvést již v řízení před správním orgánem, přičemž ani povinnost dle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), tedy podrobit rozhodnutí žalovaného soudnímu přezkumu s účinky *ex nunc* – ke dni rozhodování soudu, nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vyličení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu do různých fází řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Stěžovatel se proto domnívá, že i za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem. Tento argument ostatně potvrzuje také právní úprava § 11a odst. 1 zákona o azylu.

[9] Chybný postup krajského soudu, který se touto otázkou dostatečně nezabýval, tak zapříčinil nepřezkoumatelnost jeho rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a také jeho nezákonnost.

[10] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud učinil správně, pokud prolomil zásadu § 75 odst. 1 s. ř. s., posoudil jím nově předložené důkazy a na jejich základě rozhodnutí žalovaného zrušil. Jiný postup by byl v rozporu s čl. 46 procedurální směrnice.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s.

[12] Protože se jedná o kasační stížnost podanou ve věci udělení mezinárodní ochrany, zabýval se NSS v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve tím, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy ve smyslu citovaného ustanovení přijatelná. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] V projednávané věci dospěl NSS k závěru, že zde byla splněna poslední, tedy čtvrtá podmínka, neboť napadený rozsudek krajského soudu trpí zásadním pochybením v podobě nepřezkoumatelnosti.

[14] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se při posouzení prolomení pravidla obsaženého v § 75 odst. 1 s. ř. s. nezabýval otázkou, zda žalobce nemohl předkládané dokumenty předložit již dříve, a pominul jedno z kritérií přípustnosti nové žádosti o mezinárodní ochranu podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.

[15] Podle obecného pravidla soudy vychází při přezkumu správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto pravidla nicméně existují výjimky, a to zejména tehdy, kdy je prolomeno jinou právní normou, jež požívá aplikační přednosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131).

[16] Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil s poukazem na princip *non-refoulement* a čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. NSS se proto nyní bude zabývat postupně oběma důvody pro prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s., ačkoliv kasační stížnost stěžovatele směřuje pouze k otázce aplikace procedurální směrnice. Pokud by totiž obstál alespoň jeden z důvodů pro prolomení uvedené zásady a v důsledku toho pro zrušení rozhodnutí žalovaného, nebylo by namístě napadený rozsudek rušit.

[17] Za právní normu s aplikační předností byly ve světle čl. 10 Ústavy označeny čl. 2 a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.), které v kontextu mezinárodní zásady *non-refoulement* vyjádřené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publ. pod č. 208/1993 Sb.) stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu podléhající její jurisdikci újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila. Na základě této premisy Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 3/2011 - 131 judikoval, že správní soudy jsou povinny prolomit § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet ke skutečnostem z hlediska mezinárodní ochrany (ve prospěch žadatele), které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, pokud by v konkrétním případě neshledaly dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Dostatečné záruky pro respektování zásady *non-refoulement* budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).

[18] S prolamováním zásady dle § 75 odst. 1 s. ř. s. je však nutno zacházet obezřetně a využít je jen ve výjimečných a dobře odůvodněných případech. Na základě výše uvedeného rozsudku nelze automaticky rušit rozhodnutí žalovaného jen z důvodu nově vyvstávších důkazů. Obezřetný postup k prolamování vázanosti soudu ostatně zaujala následně i judikatura NSS. Například v usnesení ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 Azs 92/2015 - 27, při zohlednění výše uvedeného rozsudku NSS uvedl, že „*Nejvyšší správní soud sice ve svém rozsudku ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011- 131, možnost uplatnění skutkových novot až v řízení o žalobě připustil, nicméně pouze ve výjimečných situacích, kdy by mohlo dojít k porušení zásady „non-refoulement“.* Takové prolomení ust. § 75 s. ř. s. ovšem není možné, může-li žalobce

pokračování

uplatnit nové důvody v rámci nové žádosti o mezinárodní ochranu.“ V rozsudku ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 59, NSS uvedl, že „*Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že stěžovateli nic objektivně nebrání v tom, aby neprodleně poté, co mu bude doručeno toto usnesení, učinil u příslušného útvaru cizinecké policie nebo v přijímacím středisku (viz § 3a zákona o azylu) prohlášení o mezinárodní ochraně. Za této situace bude žalovaný povinen umožnit mu v souladu s § 10 zákona o azylu podat novou žádost o mezinárodní ochranu. Pokud stěžovatel podá novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou bude opírat o změnu bezpečnostní situace v zemi původu, která vyšla najevo v nynějším řízení před Nejvyšším správním soudem, bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení, a to právě z důvodu existence mezinárodního závazku non-refoulement, který musí být respektován. (...) Lze tak uzavřít, že ač v dané věci existují z hlediska mezinárodní ochrany nové relevantní skutečnosti, které nebyly v řízení před žalovaným zohledněny (neboť v té době ještě nenastaly), má stěžovatel dostatečné právní záruky proto, že mohou být dodatečně posouzeny k tomu příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud on sám takové řízení vyvolá. Případné nové rozhodnutí o takové žádosti by pak podléhalo soudnímu přezkumu. Tento závěr zdejší soud považuje za dostatečnou záruku, že nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení, proto neshledal důvod k prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) a nepřistoupil k posouzení důvodnosti nově nastalých skutečností z hlediska § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu.*“

[19] Napadený rozsudek krajského soudu však takové posouzení ve vztahu k porušení zásady *non-refoulement* postrádá. Krajský soud neuvedl, z jakého důvodu se domnívá, že žalobci nebude poskytnuta ochrana a zohledněn princip *non-refoulement* v dalším správním řízení, tedy proč nemůže dostačovat odkázat jej na možnost podání další opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud se ani nezabýval podstatou aplikace zásady *non-refoulement*, tedy otázkou, zda lze ze žalobcem předložených dokumentů dovozovat, že mu v případě návratu do vlasti hrozí ohrožení jeho života či osobní svobody a zda se na něj princip *non-refoulement* dá vůbec aplikovat. Přitom samotné nebezpečí trestního stíhání nemusí být automaticky důvodem pro aplikaci zásady *non-refoulement*.

[20] V tomto směru je proto rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[21] Krajský soud se dopustil nepřezkoumatelnosti i s ohledem na druhou možnost, jak prolomit zásadu vázanosti skutkovým a právním stavem dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Aplikační přednost před § 75 odst. 1 s. ř. s. požívá též čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, dle kterého členské státy zajistí, *aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně*, tj. v českých podmínkách v řízení o žalobě vedeném před krajským soudem. Česká republika uvedenou normu netransponovala do svého právního řádu, přestože tak měla podle čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice učinit do 20. 7. 2015, a současně se jedná o normu dostatečně přesnou a bezpodmínečnou, tudíž má přímý účinek (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016 – 55, č. 3714/2018 Sb. NSS). Požadavek *ex nunc* přezkumu dle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice

nebyl do zákona o azylu včleněn ani zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, jenž částečně procedurální směrnici transponoval, a je tudíž nutné vycházet přímo z textu procedurální směrnice.

[22] Krajský soud učinil správně, pokud si byl této evropské právní úpravy vědom a v řízení provedl nové důkazy a posoudil je ve světle výše uvedených úvah. Zároveň však byla jeho úvaha příliš zjednodušená, když pouze na základě závěru o relevantnosti nově předložených důkazů a jejich významu zrušil rozhodnutí žalovaného.

[23] K otázce přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice lze odkázat na rozsudek NSS č. j. 10 Azs 194/2015 - 32, podle něhož „[v] případě přímého účinku čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU by povinností krajského soudu bylo přezkoumat skutkovou i právní stránku případu ve věci mezinárodní ochrany ke dni svého rozhodnutí. Žadatel o mezinárodní ochranu má však též primárně povinnost uvést v řízení před správním orgánem všechny skutečnosti, které jsou mu známy a které mohou být relevantní z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany, a dát příležitost správnímu orgánu, aby o takto přednesených důvodech jeho žádosti kvalifikovaně rozhodl. Nejvyšší správní soud po prostudování spisového materiálu konstatuje, že stěžovatel tato tvrzení bez pochybností mohl uvést již v řízení před žalovaným, neboť se jedná o skutečnosti, které nenastaly až v průběhu správního řízení, a musely být stěžovateli při podání žádosti o mezinárodní ochranu známy. Neuvedl-li stěžovatel v řízení před správním orgánem posuzujícím jeho žádost všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí. **Povinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.**“ (zvýraznil NSS). Ačkoli Ústavní soud následně ústavní stížnost proti tomuto rozsudku zamítl nálezem ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, je vhodné pro úplnost uvést, že se zcela neztotožnil s názorem správních soudů, že nové důvody lze přednést, pouze pokud je žadatel bez své viny nemohl uvést již v řízení před správním orgánem. Podle Ústavního soudu je totiž potřeba zohlednit, že existuje i řada dalších ospravedlnitelných důvodů, proč žadatel nesdělí všechny relevantní důvody pro udělení azylu již před orgánem prvního stupně. Mezi takové ospravedlnitelné důvody Ústavní soud zařadil například to, že „dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žadatele zábranou“.

[24] Sama okolnost, že byly předloženy nové důkazy svědčící o hrozbě vážné újmy žalobce v zemi původu, které by mohly potenciálně vést k udělení mezinárodní ochrany, tedy k prolomení této zásady, nestačí. Je třeba, aby krajský soud před takovýmto

pokračování

postupem a zrušením jinak zákonného rozhodnutí žalovaného v této situaci posoudil také to, zda nové skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a tedy, zda tyto nové důkazy nemohl žalobce předložit již dříve, případně, zda nenastaly ospravedlnitelné důvody předvídané Ústavním soudem a odůvodňující pozdní předložení nových důkazů.

[25] Takový postup je ostatně v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu, a i když ze znění § 11a odst. 3 zákona o azylu toto přímo nevyplývá, judikatura dovodila, že věcný přezkum u opakované žádosti (která se posuzuje dle § 11a odst. 1 zákona o azylu) i u dalších opakovaných žádostí (podle § 11a odst. 3 zákona o azylu) by měl být obdobný. V rozsudku ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 186/2017 - 24, NSS uvedl:

„Při posuzování všech opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu se ministerstvo zabývá stejnou otázkou – zda tu nejsou nové skutečnosti nebo zjištění, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Důvod rozlišování mezi první a další opakovanou žádostí tedy není v okruhu věcných problémů, které se při rozhodování o nich řeší. Spočívá v tom, že cizinci nadále nesvědčí postavení žadatele o mezinárodní ochranu ani práva a oprávnění s tím spojená (viz § 3d a § 87a zákona o azylu, srov. také čl. 40 – 42 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, tzv. procedurální směrnice; čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, tzv. přijímací směrnice, a důvodovou zprávu k novele zákona o azylu provedené zákonem č. 314/2015 Sb.). Tato skutečnost však nemá na obsah rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti podle § 11a odst. 3 zákona o azylu vliv.

Na odůvodnění tohoto rozhodnutí je proto třeba klást nároky, které rozšířený senát zformuloval v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, ve vztahu k rozhodnutí o opakované žádosti dle dřívější právní úpravy. Ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.“

[26] NSS tedy uzavírá, že sama okolnost, že byly předloženy nové důkazy, které mohou svědčit o hrozbě újmy žalobce v zemi původu a které by mohly potenciálně vést k udělení mezinárodní ochrany, k prolomení zásady vázanosti skutkovým a právním stavem ke dni rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 1 s. ř. s. s odkazem na č. 46 odst. 3 procedurální směrnice nestačí. Konstatování krajského soudu v bodě 38. jeho rozsudku, že „*důkazy přitom žalobce předložil bez svého zavinění až po právní moci napadeného rozhodnutí*“, není ničím odůvodněno, a není proto dostatečné. Jak správně poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, žalobcem předložené důkazy jsou nejspíše z roku 2012, tedy k jejich předložení došlo po více než pěti letech. Tento časový odstup mezi jejich vydáním a předložením krajskému soudu je natolik výrazný, že se jím měl krajský soud před zrušením rozhodnutí žalovaného z tohoto důvodu zabývat.

[27] Postup krajského soudu, který zrušil rozhodnutí žalovaného pouze s obecným odkazem na čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice a stejně obecným odkazem na aplikaci principu *non-refoulement*, tak není správný. Prolomení tohoto pravidla by měl krajský soud lépe odůvodnit a ve světle výše uvedené judikatury znovu posoudit, zda je namístě rušit rozhodnutí žalovaného. Rozsudek krajského soudu tak trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, neboť v něm krajský soud nevysvětlil, v čem shledává v projednávané věci naplnění podmínek pro prolomení zásady dle § 75 odst. 1 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud bude v souladu se závazným právním názorem NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) povinen o žalobě rozhodnout znovu.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu